Република Србија
УПРАВНИ СУД
17 У 19287/13
22.01.2016. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Тијом Бошковић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље А.А. из …, … ..., чији је старалац Б.Б. из …, … ..., преко пуномоћника Зорана Перовића, адвоката из Београда, Петра Мартиновића 16, против туженог Градске управе града Београда - Секретаријата за социјалну заштиту, ради поништаја решења XIX-02 број: 560-994/13 од 12.11.2013. године, у предмету признања права на увећани додатак за помоћ и негу другог лица, у нејавној седници већа одржаној дана 22.01.2016. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Градског центра за социјални рад у Београду – Одељења Нови Београд, број: 55323-1945/2013 од 11.06.2013. године, којим је одбијен њен захтев за признавање права на увећани додатак за помоћ и негу другог лица.

Тужбом поднетом Управном суду дана 10.12.2013. године, тужиља оспорава законитост решења туженог органа, јер није уопште или није правилно примењен закон, други пропис или општи акт у поступку доношења акта, није поступљено по правилима поступка и чињенично стање је непотпуно и нетачно утврђено и из утврђених чињеница изведен је неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Наводи да је оспорено решење донето уз повреду правила поступка прописаних одредбом чл. 235., 199., 149., 9. и 133. Закона о општем управном поступку, јер у образложењу оспореног решења нису дати разлози због којих је тужени сматрао да је, у смислу члана 127. став 1. истог закона, нужно уз поднети захтев тужиље приложити ваљану медицинску документацију од значаја за утврђивање траженог права, односно ти разлози су погрешно изнети, јер се не ради о праву тужиље за које је потребно поново утврђивати степен инвалидности или телесног оштећења. Ово јер је тужиља поднела захтев на основу члана 94. став 1. у вези члана 92. став 1. Закона о социјалној заштити, јер сматра да јој припада право на увећани додатак, а не да подноси нови захтев, како су то погрешно тумачили првостепени и тужени орган. Указује на одредбу члана 92. став 1. Закона о социјалној заштити, који јасно наводи да право на увећани додатак за туђу негу и помоћ која имају лица која имају органски трајни поремећај неуролошког и психичког типа, што је тужиљин случај. Наводи да су управни органи констатовали да је тужиљи према оцени Више војнолекарске комисије број 717 од 27.03.208. године признато право на додатак за помоћ и негу другог лица почев од 18.01.2008. године, трајно, као и то да

је решењем надлежног суда лишена пословне способности, у ком решењу је наведено мишљење комисије судских вештака болнице „ Др Лаза Лазаревић “ да тужиља болује од неизлечиве болести. Са напред наведених разлога, предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање, као и да се обавеже тужени да тужиљи надокнади трошкове поступка у висини таксе за тужбу и пресуду.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09), решио предмет без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. став 1. истог закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана**.**

Из списа предмета и образложења ожалбеног решења произлази да је тужиљин старатељ поднео захтев да се тужиљи призна право на увећани додатак за помоћ и негу другог лица, јер је корисник туђе неге и помоћи и то 100%. Предметни захтев поднет је Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Служби филијале за град Београд 1, која је захтев проследила надлежном органу Градском центру за социјални рад, Одељењу Нови Београд. Поступајући по поднетом захтеву првостепени орган је ожалбеним решењем одбио захтев тужиље за признавање траженог права, с обзиром да из приложене документације није било могуће утврдити да ли тужиља испуњава услове за признавање траженог права у смислу цитиране одредбе члана 94. став 1. Закона о социјалној заштити ("Сл.гласник РС" бр. 24/11). Ово јер у проведеном поступку старатељ тужиље, који је предметни захтев поднео без релевантне медицинске докуметације, није поступио по закључку првостепеног органа број: 55323-1945/2013 од 17.05.2013. године да достави предлог за њено вештачење (Образац 1) и медицинску документацију не старију од шест месеци у оригиналу или копији, ради упућивања тужиље на лекарску комисију, па није било могуће обавити вештачење њеног здравственог стања, а самим тим ни утврдити да ли испуњава законске услове за остваривање права на увећани додатак за помоћ и негу другог лица, односно да ли се ради о лицу код кога постоји трајни поремећај неуролошког типа или психичког типа, у смислу наведене одредбе закона. Решавајући по жалби, тужени је утврдио да је тужиљи решењем Фонда за социјално осигурање војних осигураника Уп - 1 бр. 193-3/085 од 14.04.2008. године, сходно Налазу, мишљењу и оцени Више војнолекарске комисије број 717 од 27.03.2008. годне признато право на додатак за помоћ и негу другог лица почев од 18.01.2008. године, трајно, да је првостепени орган поступак покренуо по захтеву старатеља тужиље, којем је закључком од 17.05.2013. године, под претњом последица пропуштања, наложено да за тужиљу достави предлог за њено вештачење (Образац 1) и медицинску документацију не старију од шест месеци у оригиналу или копији, ради упућивања на лекарску комисију, који је преко пуномоћника у поднеску од 30.05.2013. годне навео да по том закључку не може да поступи, јер је његова мајка у таквом психофизичком стању да не може да излази из куће, да не може да је одведе на преглед и да је несхватљиво да се код њеног здравственог стања вештачење поново врши. Имајући у виду да постојање инвалидности и телесног оштећења из одредбе члана 94. став 1. Закона о социјалној заштити и члана 37. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању утврђују, сагласно одредби члана 101. Закона о социјалној заштити, члна 93. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању и члана 1. Правилника о образовању и начину рада органа вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, органи

вештачења РФ ПИО на основу прописа о пензијском и инвалидском осигурању, а како је чланом 43. став 2. наведеног правилника прописано да се вештачење телесног оштећења врши у складу са одредбама тог правилника које се односи на вештачење инвалидности, а члан 14. став 1. истог правилника да се уз захтев за покретање поступка за остваривање права по основу инвалидности, подноси предлог за утврђивање инвалидности који даје изабрани лекар, на обрасцу 1, и како је чланом 19. ст. 2. и 3. истог правилника таксативно набројана медицинска документација која је неопходна и која се подноси уз предлог за утврђивање инвалидности у оригиналу или овереној копији, то значи да се у конкретном случају без достављања предлога за утврђивање инвалидности (образац 1) и неопходне медицинске документације, није могла утврдити испуњеност услова из члана 94. став 1. Закона о социјалној заштити за остваривање права на увећани додатак за помоћ и негу другог лица. Оцењујући наводе жалбе да је тужиља решењем надлежног суда лишена пословне способности због трајног поремећаја психичког типа и слепа, тужени је навео да остваривање права на увећани додатак за помоћ и негу другог лица није везано за заштиту права и интереса лица због којих се врши поступак лишења пословне способности, већ за помоћ и негу у кућним условима, за који су услови таксативно наведени у члану 94. став 1. Закона о социјалној заштити и једино органи вештачења пензијског и инвалидског осигурања дају оцењу о постојању телесног оштећења. Тужени је навео и то да се према Правилнику вештачење не може обавити без прописаног минимума неопходне документације, а прописима из области здравствене заштите уређен је начин обезбеђивања здравствене заштите у кући осигураника, па је старатељ могао да се обрати надлежној служби Дома здравља ради прибављања неопходне медицинске документације, због чега је неоснован навод жалбе да старатељ тужиљу није могао да одведе на преглед, јер због болести она не излази из куће и не трпи лекарске прегледе.

Одредбом члан 92. став 4. Закона о социјалној заштити ("Сл.гласник РС" бр.24/11) је прописано да потреба за помоћи и негом другог лица постоји код лица из става 1. овог члана коме је услед телесног оштећења, оштећења чула вида које узрокује губитак осећаја светлости са тачном пројекцијом или се вид постиже са корекцијом 0.05, интелектуалних потешкоћа или промена у здравственом стању неопходна помоћ и нега другог лица ради задовољења основних животних потреба и које не може да устане из кревета, да се креће унутар стана без употребе помагала, да се храни, свлачи, облачи или да одржава основну личну хигијену без помоћи другог лица.

Одредбом члана 95. став 1. Закона о социјалној заштити је прописано да се поступак за остваривање права на новчану социјалну помоћ, права на додатак за помоћ и негу другог лица и права на увећани додатак за помоћ и негу другог лица покреће по захтеву, а може се покренути и по службеној дужности. Према ставу 2. истог члана захтев за остваривање права на новчану социјалну помоћ подноси се на обрасцу чију садржину и изглед прописује министар надлежан за социјалну заштиту, при чему је сагласно ставу 3. тог члана подносилац захтева за остваривање права на новчану социјалну помоћ дужан да у образац унесе потпуне и истините податке.

Одредбом члана 101. истог закона оцену неспособности за рад, потребе за помоћи и негом другог лица и постојање и степен телесног оштећења утврђују органи вештачења образовани по прописима којима се уређује пензијско и инвалидско осигурање.

Код напред наведеног, по оцени суда, правилно је поступио тужени када је оспореним решењем одбио жалбу тужиље, дајући за донету одлуку разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд. И по оцени суда, тужиља је била дужна да захтев за остваривање траженог права поднесе надлежном органу, на прописаном обрасцу и да уз исти поднесе доказе у вези са захтевом, односно да у конкретном случају поступи у складу са

налогом датим у закључку првостепеног органа број: 55323-1945/2013 од 17.05.2013. године, с обзиром да се ради о праву које је тужиљи могло бити признато само на основу медицинских чињеница које утврђује Фонд на основу налаза, мишљења и оцене органа вештачења чије се образовање и начин рада уређује општим актом Фонда, како је и наведено у образложењу оспореног решења.

Суд је ценио све наводе тужбе, али налази да код напред наведеног нису од утицаја на другачију одлуку у овом предмету, при чему су ти наводи истицани и у жалби и као правилни оцењени у образложењу решења туженог органа сагласно одредби члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, са којих разлога нису посебно образлагани овом пресудом.

Са напред наведених разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен на закон на штету тужиље, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је одбио захтев тужиље за накнаду трошкова спора, с обзиром на успех тужиље у спору, па је применом одредаба чл. 66, 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредаба чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, број 71/11...55/14), одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 22.01.2016. године, 17 У 19287/13

Записничар
Тија Бошковић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП